

at overbevise dette længe inden den Tid, hvor den første Termin i dette Finantsaar 1887—88 løber ud. Det forekommer mig for det Første, at man ikke gjerne skal strække saadanne Uldtagelseslove udover det, som i Diebliffet anses for at være det Nødvendigste. Det forekommer mig overmaade nyttigt, særlig hvor det gjælder om Uldtagelseslove, og jeg turde ogsaa sige om Lovforslag, der — jeg haaber ikke, at den ærede Ordfører eller Udvalget tager mig det Udtryk ilde op — ere improviserede, det vil sige saadanne, med Hensyn til hvilke der ikke har været den samme omhyggelige Drøftelse og Undersøgelse, før de bleve fremsatte, som ellers og hvor jo ogsaa Behandlingstiden for Lovforslaget nødvendigvis eller sandsynligvis maa være kort — det forekommer mig, at i saadanne Tilfælde er der særlig Anledning til ikke at vedtage dem for en længere Tid, end det, der er det Nødvendigste. Det vil være nyttigt, at man, forsaavidt som denne Forlængelse skulde finde Sted samtidig dermed, grundet paa den Erfaring, man har gjort med Hensyn til Lovens Anvendelse, kan bringe passende Ændringer i Forslag. Jeg vil altsaa meget anbefale det ærede Thing det lille Ændringsforslag udenfor Betænkningen, som er stillet af mig.

Den ærede Ordfører gjorde et Spørgsmaal til mig om, hvorledes denne nye Lov, naar den var traadt i Kraft, vilde finde sin Anvendelse lige overfor Tvangsauktioner. Den ærede Ordfører maa forlade mig, jeg vil nødig allerede nu komme frem med nogen authentisk Fortolkning af Lovforslaget. Saa meget kan jeg kun i Almindelighed sige, at denne Lov som en Uldtagelseslov nødvendigvis maa fortolkes skarpt, anvendes efter en skarp Fortolkning af selve de Ord, der staar deri; med andre Ord, at jeg ikke ser, at det vil være muligt at give den en analog Anvendelse; forsaavidt som altsaa Prioritetsomsættninger, hidrørende fra Tvangsauktioner, ikke komme til at gaa ligefrem ind under Lovforslagets Ord, vil jeg ikke anse mig for bemyndiget, for berettiget til i Analogi med Bestemmelsen og tænkende paa, hvad Onsker der ere fremkomne om, at ogsaa andre Tilfælde maatte kunne bringes ind under Begunstigelsen, at gjøre det. Det turde vel iøvrigt være det almindelige Tilfælde, i alt Fald det almindeligste Tilfælde ved Tvangsauktioner, at Eiendommen bliver tilslaaet en Prioritetshaver, at den bliver udlagt til en Prioritetshaver, og i saa Tilfælde vil der jo ikke i det Diebliffet, da Eiendommen stifter Gier som Regel blive Spørgsmaal om Udstedelse af nye Obligationer. Jeg kan saa godt forstaa den Medfølelse, man har med

Giere, der nødes til at stille sig ved deres Eiendomme ved Tvangsauktion, men jeg maa bemærke, at den Lettelse, som man vilde tilstaa ved saadanne Eiendomsoverdragelser, paa ingen Maade altid, og det turde vel endogsaa være, at det kun var i de sjældnere Tilfælde, komme den Gier til Gode, som bliver berøvet Eiendommen; det turde vel hende, at de hyppigere netop kommer en Prioritetshaver til Gode, og det er dog næppe egentlig det, som den ærede Ordfører har ment var paatrængende nødvendigt: at lette Stillingen for Prioritetshavere, som overtage Eiendomme ved Tvangsauktion.

Schiøtz: Ja, jeg vedbliver med mine Realitetsindvendinger imod den Affattelse, som nu foreslaaes for § 1. Jeg kan ikke være enig med den ærede Finantsminister i, at en formel Konstatering, som den, der er foreslaaet i Paragrafens Slutning, er nødvendig; thi det ligger jo i den nye Obligationens Indhold, at den tilsigter Konvertering. Naar der er udstedt for en Eiendom 2 Obligationer, f. Ex. en paa 12,000 Kr. og en paa 8,000 Kr., og der saa udstedes en ny Obligation paa 20,000 Kr. med første Panteret, saa er det jo givet, at den ikke kan faae denne første Panteret, førend de to ældre Obligationer ere indfrieede og udslettede. Det ligger altsaa i den nye Obligationens eget Indhold, at den er en til Konvertering sigtende Obligation, og derfor kan jeg ikke begribe, at man er nødt til at lave særlige Regler, som i Virkeligheden ville vanskeliggjøre Opnaaelsen af den Hensigt, som Lovforslaget har. — Hvis jeg forstod den ærede Minister rigtig, saa mente han, at Kwittering af de ældre Obligationer kunde finde Sted samtidig med, at de nye Obligationer bleve udlidte. Jeg veed ikke, om det er rigtig opfattet, men hvis dette er et rigtigt Referat af Ministerens Udtalelser, saa forstaaer jeg oprigtig ialt ikke, at disse Udtalelser kunne fremkomme. Jeg gad nemlig nok vide, hvor mange Kreditorer, der have Pant i faste Eiendomme, som man faar til at udslette deres Obligationer, uden at de samtidig faae Penge. Det er mig aldeles usforstaaeligt, at man kan tro Sligt. Konstateringen forekommer mig at ligge tilstrækkelig tydelig i selve Obligationens Indhold, og jeg maa derfor vedblivende fastholde min Modstand mod Paragrafens Slutning, at det skal konstateres inden 3 Maaneders Forløb. Denne Bestemmelse vil nemlig medføre, at Stempel- og Gebyrfriheden ikke indtræder, førend de gamle Obligationer ere indbleverede til Udsettelse, og det blive de ikke, førend de ere indfrieede,